

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: III.

Február 2018

Číslo: II.

NIK SA NEMUSÍ CÍTIŤ SÁM ANI V ŤAŽKÝCH CHVÍLACH

...Klop, klop, klop... Pred tým, ako vstúpime do domu cudzích ľudí, zazvoníme, alebo zaklopeme. Ak prichádzame domov je jasné, že neklopeme. Aj Ježiš, náš Pán klope na dvere. No nie na tie z dreva, alebo z plastu, ale klope na dvere našich srdc. Nielen na dvere „cudzích“, ale aj na dvere srdca pokrstených, ktorí sa stali Božími deťmi a tak v Duchu Svätom bratmi a sestrami s Kristom. Klope na každé dvere srdca a čaká kým mu každý otvorí. To klopanie Božie je v rôznych spôsoboch: raz je to cez Božie slovo, raz cez udalosť zo života, inokedy cez chorobu, či pripomienku od priateľov.

Ak nám zazvoní poštár, zvykneme ho odbaviť medzi dverami. Ak zazvoní ten, čo odpisuje vodu, plyn alebo elektrinu, zavedieme ho tam, kde máme merač. Ak nám zazvoní náš blízky, tak ho pozveme ďalej, aby sme si spolu sadli a trochu sa porozprávali, prípadne

mu aj niečo ponúkli. Keď spoznáme Božie zvonenie, pozvime aj my Ježiša do svojho srdca – do svojho života. Neodbavme ho na chvíľu, ako poštára, ako niektorí, ktorí prídu do kostola len príležitostne napr. na Polnočnú... Ježiš Kristus chce vstúpiť a prebývať v našich srdciach. Aj túto pravdu sme si mohli uvedomiť počas uplynulých vianočných sviatkov, ktoré boli krátke, ako bol aj krátky advent. Podobne krátky býva aj ľudský život... Dňa 11. februára, na Luruskú Pannu Máriu, slávime 26. svetový deň chorých. Tí, ktorí zažili momenty, keď sa pridružila choroba do ich života, vedia čo znamená fyzická slabosť a často aj odkázanosť na pomoc blízkych. Ak si pod vplyvom tohto uvedomili Božie klopanie a začali si uvedomovať mnohé veci a dávať pomaly život do poriadku aj po tej duchovnej stránke, hovoríme o tom, že to bola pre nich Božia milosť, lebo otvorili dvere Kristovi a pozvali ho do svojho života. Boh chce svoju pomoc udeliť každému. Pristupujme teda k nemu s dôverou.

Nik sa teda nemusí cítiť sám, lebo je tu živý Boh prítomný v Božom slove a vo sviatostiach. Je tu živý Boh prítomný aj v bratoch a sestrahách.

Duch. otec Milan

Z KATECHÉZY

V tomto úryvku budeme pokračovať v uvažovaní nad druhým článkom vyznania viery: „Verím v Ježiša Krista, jeho jediného Syna, nášho Pána. Slovo *Kristus* pochádza z gréckeho prekladu hebrejského slova „Mesiáš“, ktoré znamená „pomazaný“. Stáva sa Ježišovým vlastným menom preto, že Ježiš dokonale spĺňa Božie poslanie, ktoré toto slovo znamená. V Izraeli boli totiž v Božom mene pomazaní tí, čo boli Bohu zasvätení na poslanie, ktoré pochádzalo od neho. Boli to králi, kňazi a proroci. Mesiáša mal pomazať Pánov Duch za kráľa a zároveň za kňaza, ale aj za proroka. To sa udialo pri jeho krste v Jordáne. Ježiš splnil mesiášsku nádej Izraela vo svojej trojnásobnej funkcii kňaza, proroka a kráľa /porov. KKC 436/.

Ježišovo mesiášske posvätenie ukazuje jeho božské poslanie. Menom Kristus sa mieni ten, ktorý pomazal, aj ten, ktorý bol pomazaný, aj samotné pomazanie: pomazal Otec, pomazaný bol Syn, Duch Svätý je pomazanie. Jeho večné mesiášske posvätenie bolo zjavené v čase jeho pozemského života pri krste, ktorý prijal od Jána, keď ho Boh pomazal...Duchom Svätým a mocou/Sk 10, 38/. Mnohí Židia, ba aj niektorí pohania spoznali v Ježišovi základné črty mesiášskeho „syna Dávidovho“, ktorého Boh prisľúbil Izraelu. Ježiš prijal titul Mesiáša, na ktorý mal právo, ale nie bez výhrad, lebo niektorí jeho súčasníci chápali tento titul príliš ľudsky, v podstate politicky/porov. KKC 438-439/.

V gréckom preklade kníh Starého zákona sa nevýslovné meno YHWH, pod ktorým sa Boh zjavil Mojžišovi, prekladá výrazom *Kyrios* /“Pán“/. Meno *Pán* sa odvtedy stalo najbežnejším menom na označenie samého božstva Boha Izraela. Nový zákon tento silný význam titulu „Pán“ používa pre Otca, ale aj, a to je novota, pre Ježiša, ktorý je tým uznávaný za Boha/KKC 446/.

V evanjeliu sa ľudia veľmi často obracajú na Ježiša oslovením „Pane“. Tento titul svedčí o úcte a dôvere tých, ktorí prichádzajú k Ježišovi a očakávajú od neho pomoc a uzdravenie. Prvé vyznania viery Cirkvi pripisujú Ježišovi božský titul Pána a tým už od samého začiatku potvrdzujú, že moc, česť a sláva, ktoré patria Bohu Otcovi, patria aj Ježišovi. Tvrdiť, že Ježiš je Pán nad svetom a dejinami, znamená aj uznávať, že človek nemá bezpodmienečne podriadiť svoju osobnú slobodu nijakej pozemskej moci, ale jedine Bohu Otcovi a Pánovi, Ježišovi Kristovi/porov. KKC 448-450/.

NAD BOŽÍM SLOVOM

Pán hovorí: „Obráťte sa ku mne celým svojim srdcom, pôstom, plačom a nárekom; srdcia si roztrhnite, nie šaty, a obráťte sa k Pánovi, svojmu Bohu. Ved' on je dobrotivý a milosrdný, zhovievavý a veľmi milostivý a zľutúva sa v nešťastí“/Joel 2, 13-14/.

Každoročne na Popolcovú stredú počujeme tieto slová z knihy proroka Joela. Proroci vždy boli akousi hnacou silou vyvoleného národa. Boh prisľubuje zmenu, ak sa ľud obráti. To znamená, ak sa odvráti ľud od svojich zlých ciest. Vonkajšie znaky pôstu sú zrejmé a neboli vzdialené ani Židom. Tými vonkajšími znakmi bolo sypanie popola na hlavu, chodenie vo vrecovine či odriekanie si pokrmu. Stýmto nemali problém mnohí Izraeliti. Boh však žiada od nich vnútornú zmenu – zmenu srdca, čo je akoby podčiarknuté v slovách: „Srdcia si roztrhnite, nie šaty...“

Cirkev predpisuje prísny pôst dvakrát v roku a to na Popolcovú stredú a Veľký piatok. Veriaci obvykle nemajú problém so zachovávaním pôstu v oblasti pokrmu. Každý sme to zachovávali a zachováваме už od detstva vo svojich rodinách a obyčajne nemáme problém túto prax si zachovať aj naďalej. Ved' je súčasťou našej kresťanskej viery. Dokonca aj v mnohých školských jedálňach sa tento pôstny deň rešpektuje a zohľadní sa to pri príprave pokrmu.

Pre každého však je tu výzva aj k tej vnútornej zmene. Apoštol nám píše o tom, že je tu milostivý čas, v ktorom sa máme zmieriť s Bohom. Cesta pokánia, ktorá by nemala byť bez svätej spovede, je ponúknutá každému z nás. Ved' aj toto má byť súčasťou našej kresťanskej viery. Je dôležité byť striedmy nielen v jedle a v pití, no tiež dávať si pozor na svoj jazyk, či dbať na poriadok vo svojich veciach. Viac ovládať svoje emócie, napr. hnev. No nezabúdajme, že pôst má byť aj radostný, o čom svedčia slová z evanjelia o pomazaní hlavy olejom.

Opäť sa nám teda naskytá možnosť pokročiť v duchovnom živote. Nepristupujme k tomuto pôstnemu času s tým, že ho len nejako „pretrpíme“, ale urobme pokrok v určitej oblasti svojho života a výsledkom bude naša spokojnosť.

SVIATOK ZALÚBENÝCH A POPOLCOVÁ STREDA

Tento rok nám Popolcová streda a teda začiatok pôstneho obdobia vychádza na 14. február, čo je pre mnohých, hlavne mladých a zalúbených, významný deň. Vieme dobre, že je to za posledné roky silne skomercializovaný sviatok a preto sa všetko hlavne v obchodných reťazcoch prikrášľuje červenými srdiečkami a točí sa všetko hlavne okolo peňazí. Niektoré nie sú vylúčené ani večierky a zábavné programy.

Ako kresťania však dbajme na dôležitosť tohto dňa, z pohľadu duchovného a zachovajme ho ako sa patrí. Nech sa z nás nevytráca striedmosť a to nielen v tento deň, ale po celý čas pôstu. A čo by sme si mali v tento deň priať? Ja osobne by som každému prial namiesto „príjemného Valentína“ niečo dôležitejšie a to je požehnaný pôstny čas. Niektorí majú pre Popolcovú stredú názov „škaredá streda“. Počul som takú úsmevnú hlášku: „Tento rok majú na Popolcovú stredú sviatok zaľúbení aj škaredí.“

Súčasťou správneho prežitia tohto dňa, je účasť na svätej omši, pri ktorej sa bude udeľovať popolec. **V Lošonci to bude o 16,30 hod. a v Horných Orešanoch o 18,00 hod.**

Duchovný otec Milan

SVÄTÍ- NAŠE SVETLÁ

10. február – Sv. Školastika, panna

Bola sestrou sv. Benedikta, dokonca dvojčičkou. Narodila sa v Umbrii okolo roku 480. Spolu s bratom sa zasvätila Bohu a šla sním na Monte Cassino, kde zomrela okolo roku 547.

Z Dialógov svätého pápeža Gregora Veľkého

*(Lib. 2, 33: PL 66, 194-196)
Ona dosiahla viac, lebo viac
milovala*

Školastika, sestra svätého Benedikta, bola od útleho detstva zasvätená všemohúcemu Pánovi a chodievala raz do roka k bratovi. Boží muž za ňou vychádzal na majetok kláštora neďaleko od brány.

V ktorýsi deň prišla ako zvyčajne a jej ctihodný brat zostúpil k nej so svojimi žiakmi.

Celý deň oslavovali Boha a viedli sväté rozhovory. A keď sa už zniesla nočná tma, spoločne si zajedli.

Sväté rozhovory sa potom pretiahli do neskorých hodín a svätá rehoľníčka ho prosila: „Prosím ťa, neopúšťaj ma túto noc a rozprávajme sa o radostiach nebeského života až do rána.“ On jej odpovedal: „Čo to hovoríš, sestra? V nijakom prípade nemôžem ostať mimo celý!“

Keď svätá rehoľníčka počula bratove odmietavé slová, položila zopäté ruky na stôl, hlavu sklonila na ruky a vzývala všemohúceho Pána. Keď hlavu zo stola zdvihla, spustilo sa také blýskanie a hrmenie a taký lejak, že ani ctihodný Benedikt, ani bratia, čo s ním boli, nemohli čo len nohu vytriahnuť z miesta, kde spolu sedeli.

Tu začal Boží muž nariekať: „Nech sa nad tebou zmiluje všemohúci Boh, sestra. Čo si to urobila?“ Ona mu odpovedala: „Prosila som teba, a ty si ma nechcel

počuť. Prosila som svojho Boha a on ma vyslyšal. Teraz teda choď von, ak môžeš; opusť ma a vráť sa do kláštora!“

A on, čo nechcel ostať dobrovoľne, zostal na mieste proti svojej vôli. A tak prebdeli celú noc a sýtli sa navzájom svätým rozhovorom o duchovnom živote.

A nečudo, že žena bola silnejšia ako on, lebo podľa Jánovho výroku „Boh je láska“ (1Jn 4,8) bolo naozaj spravodlivé, aby viac dosiahla ona, lebo viac milovala.

O tri dni nato, keď bol Boží muž v cele a pozdvihol oči k nebu, videl dušu svojej sestry, ako vychádza z tela a v podobe holubice preniká do tajomných nebeských výšin. Naplnený radosťou nad jej veľkou slávou vzdával vďaka všemohúcemu Bohu chválospevmi a hymnami. Potom poslal bratov, aby priniesli jej telo do kláštora a uložili ho do hrobu, ktorý si pripravil pre seba.

A tak ani hrob nerozdělil telá tých, ktorých duch bol vždy zjednotený v Bohu.

SVEDKOVIA NAŠICH ČIAS – TRPELI ZA VIERU

P. Félix Drevek, SVD sa narodil 21.11.1889 v obci Swornegacie v oblasti Kašuby (v dnešnom Poľsku). V St. Gabrieli v Rakúsku zložil v roku 1913 svoje večné rehoľné sľuby a bol vysvätený za kňaza. Dostal misijné určenie pre Mozambik v Afrike. Do misii však kvôli prvej svetovej vojne nevycestoval. Počas vojny ako zdravotník ošetroval ranených vojakov

v St. Gabrieli. Od roku 1916 pracoval v novozaloženom Misijnom dome v Máriakéménd, kde sa naučil po maďarsky aj po chorvátsky. Od roku 1923 začínal novú misiu na Slovensku, presnejšie v Maduniciach. Druhým pôsobiskom sa stal v r. 1923 biskupský kaštieľ v Močenku, ktorý dostali do užívania od nitrianskeho biskupa Karola Kmeťka. Sem prišiel P. Félix Drevek s ďalšími spolubratmi, čím založili provinciu Misijnej Spoločnosti. V Močenku vyučoval latinčinu. K svojim žiakom bol prísny, lebo ich chcel, čo najviac naučiť.

V júni roka 1924 prichádza do Vidinej, kde s prestávkami slúžil až do roku 1945. V roku 1927 bol slávnostne otvorený misijný dom, ktorý posvätil rožňavský biskup Michal Bubnič.

Páter Drevek pôsobil ako kaplán farnosti Lučenec s miestom pôsobenia v kostole Božského Srdca vo Vidinej, ktorý dali postaviť manželja Asbóthovi. Okrem pastoračie v dedine pôsobil páter Drevek ako exercitátor a známy kazateľ. Vykonával ľudové misie na mnohých miestach Slovenska a bol zodpovedný za pastoračiu mládeže v Rožňavskej diecéze. Dlhší čas bol redaktorom časopisu *Hlasy z domova a misii*. Bol obľúbený pre svoju priateľnú povahu a sociálne cítenie s chudobnými ľuďmi.

P. Drevek najdlhšie pôsobil vo Vidinej pri Lučenci. Predstavitelia minulého režimu nám hovorili, že „feudáli“ kedysi boli zlí a nestarali sa o chudobných, no nebolo to celkom tak. Našli sa aj takí, ktorí chudobným pomáhali. Patrila k nim aj grófka Hedviga Asbóthová s manželom Jánom. Vo Vidinej kúpili barokový kaštieľ, ktorý dali prestaviť podľa svojich predstáv. V r. 1927 grófka Hedviga Asbóthová tento kaštieľ darovala Misijnej Spoločnosti. Dnes kaštieľ slúži pre noviciát budúcich misionárov SVD. Grófka Asbóthová bola veľkou ctiteľkou Božského Srdca Ježišovho a k jeho úcte dala vo Vidinej postaviť aj kostol. Jej snom bolo zveriť kostol práve do správy nejakej rehole, aby vo Vidinej mohla byť slúžená denne sv. omša a bola tu uchovávaná Sviatosť Oltárna.

P. Drevek pôsobil v tejto obci ako kňaz a učiteľ náboženstva. V r. 1927 – 1933 bol rektorom Misijného domu. Venoval sa mládeži, vytvoril s nimi spevokol a taktiež hral s nimi divadelné hry. Tie sa hrali pri kaštieli na sviatok Božského Srdca. Text a hudbu skladal sám. Mal veľké plány, ktoré chcel vo Vidinej zrealizovať, ale všetky sa nepodarili. Mal pochopenie pre chudobný ľud a jeho láska nepoznala hranice. Po

smrti grófky Asbóthovej dňa 13. januára 1940 P. Dreveka preložili do Bytčice pri Žiline, kde Misijné sestry SSpS spravovali Dievčenský výchovný ústav. Pôsobil tam ako duchovný správca a neraz sa postavil na stranu dievčat. V r. 1948 P. Drevek bol menovaný za správca kostola Sv. Ladislava v Bratislave. Okrem pastoračie bol poverený duchovnou správou v mestskom starobinci. Aj tu zostal verný svojim zásadám. Ak bolo potrebné pochovať chudobného človeka, rodina volala jeho, lebo to vykonával nezištne, bez poplatkov. Pastoračné pôsobenie P. Dreveka v Bratislave, ako aj ostatných rehoľníkov, bolo v Československu násilne prerušené v r. 1950. Nepriatelia Cirkvi nechali P. Dreveka pôsobiť ešte do augusta, potom ho zaistili a previezli do sústredovacieho kláštora vo Svätom Beňadiku, odtiaľ do Podolínca, kde čistil sociálne zariadenia. Po niekoľkých týždňoch bol preradený do Mučeníkov, kde bol preškoľovací kláštor pre kňazov a rehoľníkov. Ako 60-ročného ho zaradili do výroby v textilnej továrni v Hejniciach. Ďalšou zastávkou boli Králiky – pútnické miesto na Vrchu Matky Božej. Tam nepôsobil pastoračne, ale ako pastier dobytky, kde mu jedna z kráv zlomila rebro. Pre zlý zdravotný stav bol preložený do Domova dôchodcov v Moravci. Po krátkom čase sa ubytoval ako duchovný správca rehoľných sestier na Bílej Vode, kde pôsobil až do smrti. Zomrel 18. apríla 1970 v charitnom domove. Pochovaný bol na miestnom cintoríne. I keď jeho veľkým prianím bolo spočívať po smrti v krypte Asbóthovcami vo Vidinej, vzhľadom na vtedajšie politické pomery sa to nepodarilo. Stalo sa tak až 12. júna 2012, keď po exhumácii ostatkov P. Félix Jozefa Dreveka SVD a po slávnostnej sv. omši jeho ostatky boli uložené v kostole Božského Srdca vo Vidinej, v krypte vedľa manželov Asbóthovcov.

Mária Nováková

ČO VŠETKO JE NEOMYLNÉ UČENIE? NEOMYLNÉ UČENIE V CIRKVI.

Pri mnohých diskusiách mladí ľudia pripravujúci sa na birmovku predkladajú rôzne otázky týkajúce sa Cirkvi. Riešili sme i otázku, prečo sa vo vyznaní viery modlí: „verím v svätú Cirkev,“ a pojem „neomylnosť Cirkvi“. Ako môže byť Cirkev, ktorú považovali iba za úrad, ako každý iný úrad, svätá a neomylná. Preto si myslíme, že je vhodné venovať pozornosť práve skutočnosti, akou je „neomylnosť Cirkvi“ s možnosťou využiť to pri podobných diskusiách.

Primát a neomylnosť Petrovho úradu sú typické pre katolícke chápanie Cirkvi. Kým ostatní kresťania v ňom vidia veľkú prekážku ekumenického dorozumenia, katolíci ho chápu ako dôležitú službu jednoty v Cirkvi.

Peter, ktorý sa na základe Pánovho prisľúbenia stal skalou Cirkvi, bol nestálym človekom a navyše zaprel Pána. A ľuďmi sú aj pápeži. Mnohí z nich mali – podobne ako Peter – závažné chyby a niekoľko ich bolo i nehodných. Aj pápežstvo bolo poplatné duchu tej – ktorej doby. Na rozlíšenie toho, čo ostane navždy platné, od toho, čo je prínosom určitej historickej epochy a čo iná historická epocha môže zrušiť, prípadne nahradiť iným, vyjdime z historickej danosti Petrovho úradu, ktorá je základom primátu a neomylnosti pápežov. (Porov.: Viem komu som uveril. Katholischer erwachsenenkatechismus. Rím: Scuola Grafica Salesiana Pio XI, 1987, s. 305)

S mimoriadnym postavením Petra sa stretávame v mnohých textoch Nového zákona a dôležitých tradíciách z rozličných oblastí a všetkých období. Synoptici /Matúš, Marek, Lukáš/ píšú, že Ježiš najprv povolal a vyslal Petra (*Mk 1, 16-20*). Jeho uvádzajú na začiatku zoznamu apoštolov (*Mk 3, 16*). Zrejme už za Ježišovho života mal popredné a vedúce miesto medzi učeníkmi. Prvý vatikánsky koncil sa v dogmatickej konštitúcii *Pastor aeternus* z 18. 7. 1870 sústredil výhradne na pápežský jurisdikčný primát a neomylnosť učiteľského úradu pápeža.

Druhý vatikánsky koncil v *Lumen Gentium* (ďalej len LG) začlenil moc pápežovho učiteľského úradu a jeho neomylnosť do celkového kontextu sebarealizácie Cirkvi. Pritom sa prejavuje nasledujúca tendencia: Neomylný je celok veriacich, neomylné je vo svojej náuke kolégium biskupov, neomylná je hlava biskupského kolégia - rímsky biskup, neomylný je Učiteľský úrad.

1. Neomylnosť Cirkvi

Musíme si všimnúť, že nehovoríme doslovne o „neomylnosti“, ale o „nezblúditeľnosti“. „Spoločenstvo veriacich, ktorým sa dostalo pomazania od Svätého, sa nemôže myliť vo viere a túto svoju osobitnú vlastnosť prejavuje prostredníctvom nadprirodzeného zmyslu pre vieru celého ľudu, keď je on od biskupov až po posledného veriaceho laika napospol jednomyselný vo veciach viery a mravov. Tento zmysel pre vieru, prebúdzaný Duchom pravdy, pôsobí, že Boží ľud pod vedením posvätného učiteľského úradu cirkvi, ktorý

verne poslúcha – neprijíma už ľudské slovo, ale skutočné slovo Božie“ /LG 12/. V diskusiách 1. vatikánskeho koncilu sa hovorilo o pojmoch: indefektibilita a infalibilita. **Indefektibilita** alebo neporušiteľnosť znamená, že Cirkev na základe Božej záruky a stálej prítomnosti Ducha Svätého nemôže nikdy zásadne vypadnúť z pravdy tejto záruky. **Infalibilita** alebo neomylnosť je oproti tomu prenesenie tejto základnej istoty Cirkvi, že nemôže vypadnúť z Božej pravdy a vernosti, do oblasti náuky viery a mravov. Stojí za povšimnutie, že sa v lat. infallibilitas stretávajú dva momenty: 1. Faktické zbavenia sa omylu, 2. Nemožnosť myliť sa a myliť druhých. Prvý význam sa môže vzťahovať i na vety, ktoré môžu byť pravdivé alebo nepravdivé, obsahovať omyl alebo nie. Druhý význam sa môže vzťahovať na subjekty, ktoré vynášajú určitý súd. V dokumentoch 1. a 2. vatikánskeho koncilu sa atribút „neomylný“ vzťahuje na Cirkev ako „celok veriacich“. Až do tohto bodu panuje v ekumenickom priestore ďalekosiahly konsenzus.

2. Neomylné je vo svojej náuke kolégium biskupov

Toto kolégium „je spolu so svojou hlavou, rímskym biskupom - a nikdy nie bez tejto hlavy - aj nositeľom najvyššej a plnej moci nad celou Cirkvou“. Biskupské kolégium vykonáva svoju zvrchovanú moc nad celou Cirkvou slávnostným spôsobom na všeobecnom cirkevnom sneme. Tú istú kolegiálnu právomoc môžu spolu s pápežom vykonávať biskupi roztratení po celom svete, pod podmienkou, že ich hlava kolégia vyzve ku kolegiálnej činnosti, alebo aspoň schváli /LG 22/.

3. Neomylný učiteľský úrad

O neomylnom učiteľskom úrade pápeža a biskupov hovorí *Lumen Gentium* (ďalej len LG) v čl. 25, kde sa o hlásaní evanjelia pojednáva ako o jednej z hlavných úloh biskupov. O nich sa hovorí, že sú „autentickí“, to znamená Kristovou autoritou vybavení učiteľia. Toto autentické učenie nie je možné zameniť alebo stotožniť s neomylným učením. O neomylnosti hovorí čl. 25, pričom z časti prijíma formulácie 1. vatikánskeho koncilu. Avšak táto neomylnosť, ktorou chcel božský Vykupiteľ vybaviť svoju Cirkev pri definovaní náuky o viere a mravoch, siaha tak ďaleko, ako ďaleko siaha poklad Božieho zjavenia. **Táto neomylnosť patrí rímskemu biskupovi, hlave biskupského zboru z jeho úradu, keď s definitívnou platnosťou vyhlasuje náuku o viere alebo mravoch ako najvyšší pastier a učiteľ všetkých veriacich v Krista**, ktorí svojich bratov utvrdzujú vo viere. Preto sa jeho definície pokladajú za nezmeniteľné samy za seba a nie na základe súhlasu Cirkvi, pretože boli prenesené s prispáním Ducha svätého, ktoré mu boli prisľúbené vo svätom Petrovi a preto nepotrebujú schválenie nikoho iného ani nepripúšťajú odvolanie k inej inštancii. V takom prípade totiž rímsky biskup neprednáša rozhodnutia ako súkromná osoba, ale vysvetľuje alebo bráni učenie katolíckej viery ako najvyšší učiteľ univerzálnej Cirkvi, v ňom je zvláštnym spôsobom prítomná charizma neomylnosti Cirkvi.

Cirkvou prisľúbenú neomylnosť má tiež biskupský zbor, keď s Petrovým nástupcom vykonáva najvyšší učiteľský úrad. „Keď buď rímsky biskup alebo biskupský zbor spolu s ním definuje nejakú vetu, vyhlasuje ju v zhode so zjavením, ktorého sú všetci povinní sa držať a riadiť sa ním. Toto zjavenie, či písané alebo v ústnej tradícii, je neporušene predávané prostredníctvom zákonitej postupnosti biskupov a predovšetkým starostlivosťou rímskeho biskupa a vďaka Duchu pravdy je v Cirkvi svedomite uchované a verne vykladané. V zásade platia tieto skutočnosti: 1. Neomylnosť patrí podstatne

k Cirkvi; pápež je osoba, ktorej je ako jednotlivcovi daná charizma neomylnosti Cirkvi. 2. Dôvody pápežovho zvláštneho postavenia možno ďalej sledovať v troch smeroch, ktoré sú naznačené tromi atribútmi. Je a) rímskym biskupom, b) hlavou kolégia biskupov, c) najvyšším pastierom a učiteľom všetkých veriacich. 3. Vykonávanie pápežskej neomylnosti je viazané na podmienky, ktoré musia byť splnené súčasne a ich splnenie sa musí v zmysle právnych rozhodnutí interpretovať striktné, nie extenzívne: a) Pápež musí pri výkone svojej zvrchovanej autority hovoriť ako najvyšší pastier a učiteľ všetkých kresťanov, b) Musí sa držať nauky viery a mravov, c) Svoje rozhodnutie v takej veci musí vyhlásiť „definitívne platným aktom“. 4. Rovnaká neomylnosť ako u pápeža, za podmienok uvedených v predchádzajúcom bode, patrí aj kolégiu biskupov. „Hoci jednotliví biskupi nemajú výsadu neomylnosti, predsa – i keď sú roztrúsení po svete, ale spojení zväzkom spoločenstva medzi sebou a s nástupcom Petrovým – ak sa pri podávaní svojho autentického výkladu dohodnú vo veciach viery a mravov na nejakom výroku ako na definitívne záväznom, neomylné predkladajú učenie Kristovo. To sa prejavuje ešte výraznejšie, keď sa zhromaždia na všeobecnom koncile a sú pre celú Cirkev učiteľia a sudcovia“ (LG čl. 25).

Anna Jurovčíková

V autobuse sa viezlo mladé dievča. Pristúpila k nej pani a zrakom začala "hypnotizovať" miesto, na ktorom dievčina sedela. A nič. Slečna vstala, až keď mala vystúpiť. Taký podobný scenár, sa udial v kostole, kde mládenec s dredmi na hlave tak uprene pozeral do mobilu, že si pani, ktorá hundre, že aké to je nemorálne, ani nevšimol. Pri príchode domov si zase všimla, ako sused krívajúco ide z fušky. Všetko toto iba utvrdilo pani v tom, že doba je zlá. Je to úplná pravda. Veď ešte aj tí podnikatelia tak zdierajú. Jej synovec si našiel priateľku, takú nič moc, zavesila sa naňho kvôli peniazom a teraz ju živí. Deti sú rozmazané, mladí leniví, ženy na peniaze, chlapi ako ženy, starí mrzutí.

No jednoducho strašná doba. Strašná? Nie! Doba je presne taká, aký je tvoj pohľad na svet! A tvoj pohľad je taký, ako myslíš. A keď je podľa teba doba strašná, to ty strašne zle myslíš! Iba myslíš a nemiluješ! Nepozeraš na svet srdcom, iba si stále niečo o niekom myslíš.

Veď to dievča v autobuse, ktoré nevstalo, bola mladučká mamička na začiatku tehotenstva. Nesmie veľa stáť. Nebola ani nevychovaná, ani zlá. To si si iba myslel. Chlapec s dredmi si v mobile čítal spytovanie svedomia, cestuje na misiu, tak sa chcel vyspovedať. Nie je taký, ako si si myslel. Krívajúci páno bol na fuške, nešiel domov opitý, ale vytkol si členok pri práci. Ty si si však myslel.... Synovec fešák a jeho "zlatokopka", to tiež nie je až taká pravda, ako si si myslel, je to úplne ináč. Apodnikatelia? Že zdierajú? Ty, keby si podnikal, zdieral by si? Že nie?! Tak prečo si to o nich myslíš? Stále si niečo o niekom myslíš, domýšľaš a vymýšľaš. Pomyslíš si, usúdiš a hneď odsúdiš!

Bez váhania, bez výčitky, bez šance, že sa môžeš myliť. Možno si myslíš úplné hlúposti, a tak veľmi ubližuješ. Ozaj veľmi. Veď nie každý sa chce pred tvojimi výmyslami obhajovať. Nie každý je taký, ako si myslíš. Človeku, ktorý má v srdci lásku, však stačí, že Boh vie, ako to je. Úplne stačí, že Boh vie, aký skutočne si! Boh si o tebe totiž nič nemyslí! Boh vie! Boh vie a nekonečne ťa miluje!

Autor: Michaela Mihalikova Petrušová

PS: Už si konečne prestaň myslieť a začni pozerat' na ľudí srdcom. Uvidíš, ako sa deti tešia snehu, ľúbia sladkosti, šantia a hašteria sa, mladých, ktorí chcú byť pekní, pochopení a hlavne milovaní, dospelých, ktorí robia všetko tak, ako len najlepšie vedia, aj keď nie všetko ozaj najlepšie vedia a starkých, ktorí ľúbia ticho, záhradu, televízne programy, milujú, keď k nim prídu vnúčatá a sú ešte radšej, keď už odchádzajú. Sú to krásni ľudia, aj keď si to nemyslíš. Nemysli, nesúď, neodsudzuj! Doba nie je zlá! To si iba myslíš! NEMYSLI A USILUJ SAMOŤ RÁD!

PRIPRAVUJEME

- 9. 2. 2018 – Stretnutie s birmovancami v kostole
- 16. 2. 2018 – Sv. omša za účasti detí
- 16. 2. 2018 v rámci **Národného týždňa manželstva** budeme mať vo farnosti **duchovnú obnovu**. Svätá omša v Horných Orešanoch bude slávená za účasti manželov, detí a ostatných veriacich. Po skončení sv. omše bude stretnutie s rodičmi prvoprijímajúcich detí na fare. Všetci sú srdečne pozvaní.

Program:

- 16,30 – možnosť pristúpiť ku sviatosti zmierenia
- 17,30 – Adorácia
- 18,00 – Svätá omša s pozvaným kazateľom
- 18,45 – Agapé/malé občerstvenie na fare/
- 6. 2. 2018 o **16,45 hod. sa bude konať vo farskom pastoračnom centre /na fare/ detský fašiangový karneval**. S malými deťmi prosím, aby prišiel niekto z rodičov, alebo starších súrodencov.
- 4. 3. 2018 o 15,00 sa bude na fare konať Ekumenické modlitbové stretnutie.

MODLITBA ZA SPRÁVNY VÝBER BUDÚCEHO MANŽELA/MANŽELKY

Pane, tak veľmi si prajem človeka, ktorý mi rozumie a ktorému môžem všetko povedať. Prajem si človeka, ktorý ma skutočne miluje. Daj, aby som našiel niekoho, kto hľadá moje srdce, nielen môj zovňajšok. Daj, nech nájdem niekoho, kto obohatí môj život na dlhý čas, kto ma neopustí jedného dňa biedneho a zničeného. Pomôž mi nájsť lásku, v ktorej je taká sila a vernosť ako v láske, ktorou nás miluješ TY. Amen.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY - JANUÁR 2018

Evanjelizačný: Za tých, ktorí majú politickú, ekonomickú alebo duchovnú moc, aby sa nedali ovládať korupciou.

Úmysel KBS: Nech sa naša mládež úprimne nadchne pre duchovné hodnoty.

DO BOŽEJ RODINY PRIBUDLI

Klára Cisárová, Hor. Orešany

Gréta Zvonárová, Hor. Orešany

Júlia Korytárová, Trnava - Tulipán

OPUSTILI NÁS

Jozef Popelka, 64-ročný, Lošonec

Štefan Horváth, 71-ročný, Lošonec

Mária Čechová, 72-ročná, Lošonec

UDALOSTI

- Dňa 7. januára 2018 sme zavřili Vianočné obdobie v našej farnosti vystúpením detí s básňami a koncertom mládežníckych spevokolov. Pozvaní hostia boli mladí z Levíc a rovnako svoje kvality predviedol aj náš mládežnícky spevácky zbor „Strunky.“

„KTO MÁLO MYSLÍ,
OBYČAJNE ČASTO SA MÝLI.“

LEONARDO DA VINCI